

Sygnatura akt II AKa 426/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wojciech Kociubiński

Sędziowie: SSA Stanisław Rączkowski (spr.)

SSO del. do SA Piotr Kaczmarek

Protokolant: Iwona Łaptus

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Urszuli Piwowarczyk-Strugały

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2015 r.

sprawy **M. K.**

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 14 października 2014 r. sygn. akt III Ko 99/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. 120 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu przed sądem odwoławczym oraz 27,60 zł tytułem zwrotu VAT;

III. stwierdza, że wydatki związane z postępowaniem odwoławczym ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 14 października 2014 r. o sygn. akt III Ko 99/14 oddalił wniosek M. K. o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Kosztami postępowania sąd obciążył Skarb Państwa. Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika ustanowionego wnioskodawcy z urzędu koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wnioskodawcy w kwocie 120 zł wraz z VAT .

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik wnioskodawcy. Zaskarżył powyższy wyrok w całości. Zarzucił :

1/ obrazę przepisów postępowania art. 105§2 k.k. w związku z art. 558 k.p.k. i art. 415-417 k.c. przez zaniechanie sądu pierwszej instancji ustalenia związku przyczynowego szkody jaka powstała w wyniku ciężkiego uszkodzenia ciała M. K. przez funkcjonariuszy publicznych w związku z czynnościami niesłusznego tymczasowego aresztowania oraz bezpodstawnego oddalenia żądania wnioskodawcy o odszkodowanie i zadośćuczynienie wyrażając niesłuszny pogląd prawny, iż nastąpiło przedawnienie dochodzenia roszczenia na podstawie art. 555 k.p.k.,

2/ uniemożliwienie wnioskodawcy na rozprawie swobodnej wypowiedzi dotyczącej okoliczności uszkodzenia ciała w czasie aresztowania i przedstawienia swoich racji związanych z koniecznością przeprowadzenia koniecznych operacji ciała i naprawienia szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym przez funkcjonariuszy publicznych,

3/ błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegające na wyrażeniu niesłusznego poglądu prawnego w zaskarżonym wyroku, że decyzja o zastosowaniu i przedłużeniu tymczasowego aresztowania wobec M. K. była zgodna z przepisami prawa w sytuacji, gdy od zarzutu pozbawienia życia T. P. stanowiącego podstawę niesłusznego aresztowania został prawomocnie uniewinniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy o sygn. akt IIIK 96/09.

Stawiając powyższe zarzuty pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Wnioskodawca złożył szereg pism i wniosków. Przedstawił również swoje stanowisko w piśmie zatytułowanym „apelacja”.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja jest bezzasadna. Sąd pierwszej instancji w sposób wyczerpujący i trafny uzasadnił swe stanowisko w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Stanowisko sądu pierwszej instancji jak i argumentację przedstawioną przez ten sąd na poparcie swego stanowiska Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje z następujących powodów.

W dniu 9 czerwca 2014 r. do Sądu Okręgowego w Legnicy wpłynął wniosek M. K. o odszkodowanie i zadośćuczynienie z powodu oczywiście niesłusznego tymczasowego aresztowania. Wniosek zawierał istotne wady/ brak wskazania wysokości dochodzonego odszkodowania i zadośćuczynienia , brak wskazania organu który stosował tymczasowe aresztowanie oraz brak wskazania sygnatury sprawy w której stosowano tymczasowe aresztowanie/. Już 10 czerwca 2014 r. wnioskodawca został wezwany do usunięcia wyżej wymienionych wad. M. K. uzupełnił wskazane wady w swym piśmie, które wpłynęło do Sądu Okręgowego w Legnicy 25 czerwca 2014 r. W dniu 26 czerwca 2014 r. przewodniczący wydziału podjął niezbędne czynności w celu skierowania sprawy na rozprawę. Po wykonaniu niezbędnych czynności przez przewodniczącego wydziału zarządzeniem z dnia 27 sierpnia 2014 roku wyznaczono sędziego referenta, a ten zarządzeniem z dnia 8 września 2014 r. wyznaczył termin rozprawy na dzień 9 października 2014 r. M. K. złożył wniosek o doprowadzenie go na rozprawę oraz wniosek o zmianę ustanowionego mu pełnomocnika z urzędu. Oba wnioski zostały uwzględnione. Po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 października 2014 r. Sąd Okręgowy odroczył ogłoszenie wyroku do 14 października 2014 r. A w dniu 25 listopada 2014 r. zapadło w Sądzie Apelacyjnym we Wrocławiu postanowienie oddalające skargę z 20 października 2014 r., w której to skardze wnioskodawca domagał się stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Wskazane czynności przytoczono z uwagi na to, iż w ocenie sądu odwoławczego wskazują one na bardzo subiektywne podejście wnioskodawcy do toczącego się postępowania, w tym także na niczym nie uzasadnione nieufne podejście wnioskodawcy do sądu pierwszej instancji. Do takiej oceny upoważnia również zapis protokołu z rozprawy. Fakty są zupełnie inne. W tym miejscu wskazać należy na treść zarządzenia/ k. 17/, z którego wyraźnie wynika, iż od rozpoznania wniosku wyłączono sędziów, którzy orzekali w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania M. K.. Powyższe okoliczności przytoczono także z uwagi na drugi zarzut postawiony w apelacji a także podnoszony przez wnioskodawcę w jego pismach /k. 160/ w zakresie swobody wypowiedzi. Do tego zarzutu sąd odniesie się jeszcze w dalszej części rozważań.

Podstawę zgłoszonego przez M. K. wniosku stanowi art. 552§4k.p.k. Zgodnie z tym przepisem odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania. Kodeks postępowania karnego w art. 555 wskazuje, że „ Roszczenia przewidziane w niniejszym rozdziale przedawniają się po upływie roku od daty uprawomocnienia się orzeczenia dającego podstawę do odszkodowania i zadośćuczynienia, w wypadku tymczasowego aresztowania - od daty uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, w razie zaś zatrzymania - od daty zwolnienia”.

Tak więc stanowczo trzeba wskazać, a to w związku z zarzutem postawionym w apelacji, że w odniesieniu do odszkodowania i zadośćuczynienia istnieje roczny termin przedawnienia. Jest to termin, który nie może być przywrócony, gdyż przepisy nie przewidują takiej możliwości.

M. K. był tymczasowo aresztowany w okresie od 17 września 2008 r. do 2 sierpnia 2010 r., gdyż w tym dniu Sąd Okręgowy w Legnicy uchylił postanowienie o tymczasowym aresztowaniu wyżej wymienionego. Wobec M. K. zapadł prawomocny wyrok 15 października 2012 r. Jest to wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt II AKa 220/12. A więc roczny termin do dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia upłynął 16 października 2013 r. Wskazano już wyżej, iż wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie został złożony dopiero w czerwcu 2014 r. A więc nastąpiło przedawnienie. Zarzut przedawnienia został podniesiony przez prokuratora/ k. 147v./.

W tym miejscu należy wskazać, iż zarzut obrazy przepisów postępowania, postawiony w apelacji, jest bezpodstawny. W apelacji wskazuje się na obrazę art. 105§2k.k. w zw. z art. 558k.p.k. i art. 415-417 k.p.k. Zważyć należy, iż przepis art. 558 k.p.k. pozwala stosować przepisy kodeksu postępowania cywilnego w sprawach o odszkodowanie za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie tylko w kwestiach nie uregulowanych w kodeksie postępowania karnego. Wskazano już wyżej, iż kwestię przedawnienia dochodzenia roszczeń o odszkodowanie i zadośćuczynienie z tytułu oczywiście niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania reguluje samodzielnie kodeks postępowania karnego w art. 555. W uzasadnieniu apelacji podniesiono „ W sytuacji ciężkiego uszkodzenia ciała i uszczerbku na zdrowiu nie doszło do przedawnienia roszczenia o odszkodowanie i zadośćuczynienie, gdyż przedawnienie z czynów niedozwolonych wynosi co najmniej lat 10(art. 118,125,442k.c.). Jest to daleko posunięte nieporozumienie. Przepisy rozdziału 58 kodeksu postępowania karnego dają podstawę do dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie. Dla dochodzenia tych roszczeń przewidziano roczny termin przedawnienia wskazany w art. 555 k.p.k. Autor apelacji sugeruje, iż popełniono przestępstwo na szkodę wnioskodawcy. Jeżeli wnioskodawca lub jego pełnomocnik dysponują w tym zakresie dowodami nic nie stoi na przeszkodzie, aby zawiadomili organy ścigania. Gdyby istotnie obaj dowiedli, iż wnioskodawcy wyrządzono szkodę w związku z popełnieniem przestępstwa to wtedy prawomocny wyrok skazujący otwierał by drogę do dochodzenia roszczeń z tytułu wyrządzonej szkody. W takiej sytuacji do terminu przedawnienia dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia odnosiłyby się te przepisy, na które powołuje się autor apelacji.

Sąd pierwszej instancji bardzo szczegółowo odniósł się do instytucji przedawnienia. Trafnie ocenił, że podniesiony przez prokuratora zarzut przedawnienia nie jest sprzeczny z zasadami współzycia społecznego. Słuszne jest stwierdzenie sądu, iż także wnioskodawca nie wykazał, aby zarzut przedawnienia był sprzeczny z zasadami współzycia społecznego. Analiza akt jednoznacznie prowadzi do wniosku, że niedotrzymanie rocznego terminu leżało wyłącznie po stronie wnioskodawcy. Był zawiadomiony o terminie rozprawy apelacyjnej. W tym czasie przebywał na wolności. Nie było żadnych przeszkód aby zapoznał się z treścią prawomocnego wyroku. Mógł to uczynić osobiście, gdyż jako strona ma wgląd do akt sądowych w swojej sprawie, bądź też mógł złożyć wniosek o doręczenie mu odpisu prawomocnego wyroku wraz z uzasadnieniem. Trafnie zwrócił uwagę sąd pierwszej instancji, iż z akt w sprawie IIIK 96/09 wynika, że wnioskodawca realizował swoje uprawnienia przed 16 października 2013 r. (przed datą przedawnienia dochodzenia roszczeń wskazywanych w ocenianym postępowaniu), a to wskazując nowy adres do doręczeń, składając wniosek o doręczenie odpisu wyroków, czy też składając zażalenie na postanowienie o ustaleniu kosztów procesu. Wnioskodawca nie wykazał jakichkolwiek obiektywnych okoliczności, które nie pozwoliły mu złożyć wniosku w terminie. Sąd Apelacyjny aprobuje poglądy wyrażane konsekwentnie w orzecznictwie, że konstytucyjny charakter prawa do odszkodowania za niezgodne z prawem pozbawienie wolności (art. 41 ust. 5 Konstytucji RP) nie zwalnia uprawnionych z powinności respektowania przepisów regulujących sposób realizacji tego prawa, począwszy od terminowego dochodzenia roszczeń/ por. wyrok SA w Krakowie z 28.05.2013 r. o sygn. akt II AKa 93/13, KZS 2013/6/90/.

A zatem podniesienie przez prokuratora rocznego terminu przedawnienia i ustalenie przez sąd (poprzez pryzmat art. 5 k.c.), że upływu terminu nie usprawiedliwiają żadne wyjątkowe okoliczności, powoduje oddalenie wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie.

Dodatkowo sąd odwoławczy wskazuje, że aby domagać się odszkodowania oraz zadośćuczynienia najpierw trzeba wykazać, iż miało miejsce niewątpliwie niesłuszne aresztowanie. W wypadku stwierdzenia przedawnienia do dochodzenia wskazanych roszczeń brak podstaw do oceny czy miało miejsce niewątpliwie niesłuszne tymczasowe

aresztowanie lub zatrzymanie oraz ustalanie wysokości szkody i zadośćuczynienia. W apelacji postawiono jednakże zarzut dotyczący niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania i poniesionych w związku z tym szkód materialnych i niematerialnych. Stąd też czyniąc zadość wymogom art. 457§3k.p.k. sąd odwoławczy odniósł się także do tej kwestii.

Wskazano już wyżej, że zgodnie z art. 552§4k.p.k. odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania. Przepisy kodeksu postępowania karnego nie definiują pojęcia „niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania”. Tym zagadnieniem zajął się Sąd Najwyższy dokonując wykładni tych pojęć, w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999 r.- I KZP 27/99, OSNKW 1999/11-12/72. W myśl tej uchwały” za niewątpliwie niesłuszne, w zasadzie, uznać należy każde tymczasowe aresztowanie oskarżonego (podejrzanego), który ostatecznie (prawomocnie) został: uniewinniony, umorzono w stosunku do niego postępowanie, także warunkowo, sąd odstąpił od wymierzenia kary, nastąpiło skazanie na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wymierzona została tylko kara nie związana z pozbawieniem wolności lub środek karny, a także, gdy wymierzona została kara pozbawienia wolności w wysokości niższej niż okres tymczasowego stosowania aresztowania - w tym ostatnim wypadku problem odszkodowania dotyczy tylko stosowania tymczasowego aresztowania w czasie stanowiącym różnicę między tymi okresami.”

Przeciwko oskarżonemu skierowano akt oskarżenia, w którym postawiono mu pięć zarzutów w sprawie III K 96/09 Sądu Okręgowego w Legnicy. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn. akt III K 96/09 M. K. został uniewinniony od jednego z zarzucanych mu czynów, a skazano go za pozostałe cztery przestępstwa na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 15 października 2012 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 220/12 złagodził orzeczoną karę pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet tej kary pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny zaliczył M. K. okres jego tymczasowego aresztowania od 17 września 2008 r. do 20 stycznia 2009 r. i od 8 grudnia 2009 r. do 2 sierpnia 2010 r. Przypomnieć należy, że M. K. był tymczasowo aresztowany od 17 września 2008 r. do 2 sierpnia 2010 r. Sąd zaliczył wymienionemu na poczet orzeczonej mu kary pozbawienia wolności, zgodnie z art. 63§1k.k., okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, gdyż w czasie tymczasowego aresztowania wprowadzono wymienionemu do wykonania inną karę pozbawienia wolności. Mając na uwadze powyższe i odnosząc się do wskazanej uchwały Sądu Najwyższego, zgodzić się należy z sądem pierwszej instancji, iż nie można oceniać, że zatrzymanie i tymczasowe aresztowanie M. K. było niewątpliwie niesłuszne. W tym miejscu wskazać należy na trafną ocenę sądu pierwszej instancji, iż postawa procesowa M. K. po uchyleniu postanowienia o tymczasowym aresztowaniu dowiodła, że postanowienie o jego tymczasowym aresztowaniu oraz postanowienia o przedłużeniach tymczasowego aresztowania były zasadne. Po opuszczeniu Aresztu Śledczego M. K. nie stawił się na rozprawy w sprawie III K 96/09 co w konsekwencji skutkowało wydaniem w dniu 6 października 2011 r. postanowienia o ponownym tymczasowym aresztowaniu M. K..

W apelacji postawiono zarzut uniemożliwienia wnioskodawcy na rozprawie swobodnej wypowiedzi dotyczącej okoliczności uszkodzenia ciała w czasie zatrzymania. Takiej też treści oświadczenie złożył wnioskodawca na piśmie/k. 160/. Formułując wskazany zarzut tak autor apelacji jak i wnioskodawca nie zauważają tego na co wskazano wyżej. A mianowicie, że: po pierwsze wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie z tytułu oczywiście niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania musi być złożony w terminie, a po wtóre najpierw trzeba wykazać, że tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie było oczywiście niesłuszne. Dopiero po spełnieniu podanych wymogów należy wykazać poniesione szkody. Wykazywanie poniesionych szkód było bezprzedmiotowe z uwagi przedawnienie, a także brak podstaw do oceny, iż tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie było oczywiście niesłuszne. Stąd też brak jakichkolwiek podstaw do oceny, iż wnioskodawca został ograniczony w swobodzie wypowiedzi. Miał prawo do wypowiedzi i z tego prawa skorzystał. Wskazuje na to protokół rozprawy oraz jego pisma kierowane do sądu. Oczywiście jest, iż chodzi o wypowiedzi istotne dla rozstrzygnięcia złożonego wniosku, a nie wypowiedzi bezprzedmiotowe, nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia złożonego wniosku. Analiza protokołu rozprawy pozwala ocenić, iż przewodniczący składu orzekającego prawidłowo zwracał uwagę wnioskodawcy, aby jego wypowiedzi

były istotne dla rozstrzygnięcia złożonego wniosku. Zapis z rozprawy zawarty w protokole wskazuje, iż zachowania wnioskodawcy przekraczały swobodę wypowiedzi. Na taką ocenę wskazują zapisy wypowiedzi wnioskodawcy kierowane pod adresem przewodniczącego składu orzekającego.

Na karcie 162-163 akt znajduje się wniosek M. K. adresowany do sądu pierwszej instancji, w którym domagał się dopuszczenia szeregu dowodów. Wniosek ten wpłynął do Sądu Okręgowego w Legnicy po wydaniu wyroku. Wskazane przez wnioskodawcę dowody dotyczą okoliczności doznanych przez niego szkód. Są to dowody, które nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie z powodu oczywiście niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania ze względów omówionych już wyżej. W tym miejscu ponownie należy powtórzyć, iż gdyby w czasie zatrzymania wyrządzono wnioskodawcy szkody na jakie wskazuje, to należałoby wykazać delikt i w związku z tym deliktem dochodzić odszkodowania i zadośćuczynienia, bez wykazywania, że tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie było niesłuszne.

Na karcie 160 oraz karcie 187 znajdują się kolejne wnioski M. K.. Są to wnioski o „ wariograf oraz bio-chem” i „ dysk twardy z dyskoteki B., kasetę (...) ze stacji (...)”. Wnioskodawca nie precyzuje na jakie okoliczności mały być wskazane dowody. Raczej nie rozumie kiedy i w jakim celu dopuszcza się dowód z wariografu. A przede wszystkim te dowody nie mają związku z przedmiotowym postępowaniem, z uwagi na wskazane już wcześniej okoliczności uniemożliwiające wykazywanie szkód w przedmiotowym postępowaniu. Podane okoliczności dotyczą również wniosku z dnia 26 października 2014 r./ k. 193/. Na wymienione wnioski M. K. wskazał ponownie w swym piśmie zatytułowanym „apelacja”. Ponownie zarzucił, że nie mógł złożyć tych wniosków na rozprawie oraz ponownie zarzucił przewlekłość sądu w rozpoznaniu jego sprawy o odszkodowanie. W tym miejscu sąd odwoławczy kategorycznie stwierdza, iż nie było żadnej przewlekłości w rozpoznaniu wniosku o odszkodowanie. W tym zakresie wypowiedział się już Sąd Apelacyjny we Wrocławiu. W związku z dalszymi zarzutami Sąd Apelacyjny wskazuje, że zmiana pełnomocnika z urzędu nastąpiła na wniosek pierwotnie ustanowionego pełnomocnika. Stosowny wniosek pełnomocnik złożył w Sądzie Okręgowym w Legnicy 1 października 2014 r./ k. 33/. Wniosek został uwzględniony w Sądzie Okręgowym w Legnicy. Nowo ustanowiony pełnomocnik miał dość czasu na zapoznanie się z aktami. Nie wnosił o określenie dłuższego czasu na zapoznanie się z materiałem dowodowym. Z urzędu Sąd Apelacyjny stwierdza, iż sprawa tak pod względem faktycznym jak i prawnym nie jest skomplikowana, a przynajmniej w takim stopniu aby wymagała dłuższego czasu na przygotowanie się. W dalszej części swej „apelacji” wnioskodawca polemizuje z prawomocnymi ustaleniami w sprawie III K 96/09, co też jest niedopuszczalne, a tym samym nie wymaga ustosunkowania się do tak sformułowanych zarzutów. Wnioskodawca nie zauważa również, iż przepisy nie pozwalają słuchanie w charakterze świadka obrońcy, na okoliczność obrony w tym kontaktów obrońcy z oskarżonym. Sąd Apelacyjny nie znajduje również podstaw aby odnosić się do tych fragmentów „apelacji” wnioskodawcy, w których podaje swą rolę w innych procesach z jego udziałem.

Wnioskodawca wskazał również, iż „uciekł mu termin” bo „ musiał uciekać aby żyć. Było to gdzieś w kwietniu lub w maju 2013 r.” Sąd Apelacyjny wskazuje, iż M. K. miał rok czasu na złożenie wniosku, a nie tylko kwiecień lub maj 2013 r. Wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie mógł złożyć jak wskazano już wcześniej do 15 października 2013 r. Mógł to uczynić bez osobistego stawiennictwa do sądu. Tak też w istocie zrobił, tyle tylko, że po terminie. Stąd też ponownie Sąd Apelacyjny stwierdza, iż brak podstaw do oceny, że wnioskodawca z przyczyn od niego niezależnych nie złożył w terminie wniosku, który zainicjował niniejsze postępowanie. Niczego nie zmienia twierdzenie wnioskodawcy, iż nie wiedział o apelacji i wyroku. Nawet gdyby nie wiedział to mógł się dowiedzieć. Twierdzenie wnioskodawcy podważają jednak dokumenty zawarte w aktach III K 96/09 Sądu Okręgowego w Legnicy. Z akt wynika/ k. 10670, T.55/, że M. K. złożył 7 maja 2013 r. wniosek o doręczenie wyroku Sądu Okręgowego oraz Sądu Apelacyjnego. Tego samego dnia doręczono mu wyroki. W dniu 26 kwietnia 2013 r. / k. 10657/ osobiście złożył zażalenie na postanowienie o ustaleniu kosztów procesu. Podniesione okoliczności dowodzą, że miał on pełne rozeznanie co do swojej sytuacji prawnej po zapadnięciu prawomocnego wyroku.

Wnioskodawca złożył oświadczenie z dnia 9 listopada 2014 r., z którego wynika, że kara z wyroku w sprawie III K 96/09 nie jest odbyta. Złożył również wniosek o dołączenie dokumentacji o ekstradycję/ k. 218,219 ,228-239 akt/. Są to dokumenty bezprzedmiotowe dla rozstrzygnięcia w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie w związku z

oczywiście niesłusznym tymczasowym aresztowaniem lub zatrzymaniem. W sprawie III K 96/09 Sądu Okręgowego w Legnicy M. K. był tymczasowo aresztowany od 17 września 2008 r. do 2 sierpnia 2010 r. Wskazano już wyżej, że na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności w tej sprawie. Nie jest istotne w ocenianym postępowaniu czy orzeczona kara pozbawienia wolności została już odbyta w całości. Ocenie podlega okres tymczasowego aresztowania, który się kończy na 2 sierpnia 2010 r. Okoliczności wynikające z dokumentacji o ekstradycję dotyczą okresu po 2 sierpnia 2010 r. Treść tłumaczenia niemieckich dokumentów/ k. 229/ wskazuje, że ekstradycja jest związana z wykonaniem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy w sprawie o sygn. III K 96/09.

Kierując się powyższym Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy. Podstawę prawną orzeczenia stanowi art. 437§1k.p.k. Orzeczenie o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze stanowi art. 554§2k.p.k.

Orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu wynika z treści §14ust. 6 i §2 ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu/ Dz. U. Nr 163,poz.1348 ze zm./.